

Den jako obrázek

Hana Zagorová

HZ: Když ráno zazněl ptačí chór

a slunce stálo nad hlavou,
žádný problém, žádný spor,
byl konec s jarní únavou.
Svět jako z dětských obrázků,
kde platí právo úsměvu.
Den, který zve na procházku.
Den, kdy je lidem do zpěvu.

HR: Dobrý jítro, Haničko!
Ječí na celej dům jako by jí patřil!

Sluníčko svítí, ptáci zpívají...
A co by podle vás měli asi tak dělat?
Ty holt nemají čas
se flákat jako někdo, slyšíte?

HZ: Jak ve zlým snu se zhoupnul svět...
Tak málo někdy stačí,
když si chce někdo zakřičet,
druhýho dohnat k pláči.
Na nebe přitáh' černý mrak
a jak se to někdy stává,
hned jak se venku změní tlak,
mně se snad rozskočí hlava!

HR: Jo tak paninku bolí hlava...
To víte, jak se někomu řekne pravda,
hned jsou potíže.
A já, že tady dřu jako mezek, to je nic?
Paní, já bolim celá!
Kdybych já začala vo svejch nemocech,
tak tu ten hadr ani nevyždímám!

Ale copak by vás dneska někdo,
někdo rozesmál nebo usmál se na vás,
slušně pozdravil nebo něco aspoň lidskej...

HZ: Ulicí bezhlavě klopýtám

a svět se podemnou točí.
Tramvaj ujíždí kdoví kam,
od slunce pálí mě oči.
Na schodech někdo zpívá si,
já nechci věřit svým uším,
mám špatnou paměť na hlasy,
teď ale víc než jen tuším...

HR: Traradá...

Ale, ale, co tak smutně?
Jako tělo bez duše, Haničko!
Kousek života do toho umírání.
Snad vám někdo neublížil!
Nešlapejte na to mokrý!
To bych vás musela vzít hadrem!

A zrovna dneska...
Den jako obrázek a místo toho,
aby se lidi radovali a smáli
a těšili se ze sluníčka,
tak na sebe řvou, že jo.
Ještě, že já dokážu vnímat
všecky tyhle krásy a...
A nenechat si,
nenechám si zkazit den,
jak říkám, den jako obrázek
a lidi by vám ho zkazili
ani byste nemrk, lalala...

KDYŽ NEMŮŽU SPÁT